

[Lasse Budtz]

sovjetiske udspil. Vi mener ikke alene, det er taktisk forkert, vi mener også, det er politisk forkert, og det stiller Vesten i et forkert lys.

Hr. Arne Christiansen nævner en artikel, der har stået i et herværende dagblad i dag, og stiller i den forbindelse spørgsmålet til os: hvad er det, vi vil med vores sikkerhedspolitik? Jeg vil gerne erkende, at jeg tillægger ikke den artikel i Berlingske Tidende nogen større betydning. Det gør jeg ikke, fordi den må være skrevet under forkerte forudsætninger eller af uvidenhed. Forfatteren har naturligvis ikke læst min ordførertale, men det vil ikke komme bag på forfatteren, at socialdemokratiet er tilhænger af Danmarks forbliven i NATO. Derved falder ca. tre fjerdedele af den omtalte artikel fuldstændig bort. Det forekommer mig at være overflødigt at fastslå dette endnu en gang – navnlig over for forfatteren, men der kan jo ske så meget, når man ikke er i begivenhedernes centrum mere, og det tilgiver jeg da gerne. Men hvordan hr. Arne Christiansen kan følge det op ved at spørge, hvilken holdning vi har, efter at jeg på mit partis vegne har holdt en ordførertale, som ender med at konstatere, at vi ikke ser noget alternativ til Danmarks sikkerhedspolitik, det forstår jeg ikke. Men nu gentager jeg det altså gerne: vi ser ikke noget alternativ.

Men vi vil meget gerne være med til at gavne freden, til at gavne nedrustning, afrustning, til at gavne afspændingen, og hvis vi mener, at en af vore nærtstående venner – og selvfølgelig er Amerika også set med socialdemokratiets øjne en nærtstående ven – benytter en forkert metode, så forbeholder vi os oprigtigt talt ret til at sige det. Vi mener også, at vi ville være en dårlig ven, hvis vi ikke sagde det.

Vi ønsker debatten, og jeg vil gerne benytte lejligheden til at sige, at vi ønsker sandelig også at få et højere oplysningsniveau ind i debatten, også i forbindelse med NATO og i NATO mellem de forskellige lande. Vi synes, åbenheden trænger til at blive udvidet – dér må jeg sige, at jeg er enig med hr. Bilgrav-Nielsen. Vi synes i øvrigt også, at der er en mangel på åbenhed i forbindelse med INF-problematikken.

En del af denne debat har jo drejet sig om balancen. Hvor er balancepunktet? Socialdemokratiet mener, at man lægger al, al for stor vægt på balancespørgsmålet. Vi mener, at man bliver nødt til, når man snakker om

SS-20 raketterne, at tage Poseidon med i beregningerne, at tage de britiske og de franske raketter med i beregningerne. Det bliver de jo alligevel, så hvorfor skulle vi ikke også gøre det? De var allerede taget med i beregningerne – uden at det stod i traktaten – da SALT I-traktaten blev underskrevet. Hvorfor så dog forsøge at benægte, at disse våben er til stede?

Hr. Steen Folke bruger af ubegribelige årsager sin taletid til at koncentrere sig om angreb på socialdemokratiet – det er vel taktik mere end noget som helst andet – i stedet for at beskæftige sig med det virkelig substantielle, det konkrete, vi drøfter her i dag, nemlig atomvåben, kernevåben. Til ham vil jeg sige: ja, hr. Kjeld Olesens 10 punkter er socialdemokratiets politik. Men for en sikkerheds skyld vil jeg også gerne tilføje, at vi har såmænd 10 punkter til, hvis det skulle være, eller 20 punkter til. Vi har mange, mange punkter på det udenrigspolitiske felt, vi gerne vil fremhæve. Nu valgte hr. Kjeld Olesen med megen omhu disse 10, men vi kunne sagtens tage 10 punkter til. Det synes vi måske ville være en anelse for meget at lade dagsordenen omfatte.

Det bringer mig til dagsordensspørgsmålet. Jeg kan ikke nære mig for at sige, at min beundring for hr. Erhard Jakobsens måde at omgå problemerne på er nøjagtig som tilforn, nemlig stor. Det er forbløffende, må jeg sige. Tænk at bruge så megen kraft og bruge så megen udfoldelse på at sige så lidt. Det er fantastisk.

Jeg skal i øvrigt overhovedet ikke blande mig i, hvad de enkelte partier finder på af undskyldninger for at stemme for vores dagsordensforslag. Det er mig fuldt ud nok, at de stemmer for socialdemokratiets dagsorden, venstre, konservative, kristeligt folkeparti, centrum-demokraterne, radikale plus vores noget større parti. Det er jo herligt, sikken en stemmemængde. For det, det drejer sig om, er jo, hvad der står i dagsordenen, og ikke, hvilke undskyldninger man finder på. Der står: en nulløsning kan ikke bruges, som den er, vi må videre. Der står noget om reduktionernes nødvendighed, der står noget om zonerne, som nogle af de udmærkede ordførere fuldstændig har glemt, men det står der da heldigvis også. Kom blot med enhver forklaring! Det, der er det afgørende for os i dag, er, at den dagsorden med de 3 at-punkter,